

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ทรัพย์เคลื่อนที่ได้
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ทรัพย์สินเคลื่อนที่ได้

พระภิกษุวิสุทธิคุณ

๕ พ.ย. ๓๒

....ความสุขที่แน่นอน ความสุขที่มองใส ความสุขที่ไม่เจ็บปน เงินทองช่วยไม่ได้ ต้องสร้างต้องทำของตนเอง จิตใจเบิกบาน จิตใจดี เงินทองเรื่องเล็ก สมบัติก็เรื่องเล็ก ในเมื่อเรามีจิตใจ เป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐแล้ว สมบัติภายนอก ก็จะถูกลง ถูกดูดให้เคลื่อนย้ายเข้ามาหาเรา จะเป็นสังหาริมทรัพย์ (ทรัพย์สินเคลื่อนที่ได้) อสังหาริมทรัพย์ (ทรัพย์สินเคลื่อนที่ไม่ได้) มันจะหล่นไหลเข้ามาหาเรา ทำให้เรามีที่ดินที่อยู่อาศัยมากมาย

ทรัพย์สินเคลื่อนที่ได้ ในเมื่อจิตเป็นกุศล มันก็เคลื่อนเข้ามาบ้านเรา ยิ่งรวยเงินยิ่งเข้า ส่วนบ้านคนจน เงินไม่ค่อยไปหาหรอก เพราะมันจนจิตใจจนสติปัญญา จนทั้งอริยทรัพย์ภายใน ทรัพย์สินไม่ค่อยเข้าไป มันเข้าไปหาคนรวยจิตใจรวยทรัพย์ คนสมบัติ มีกรรมฐานดี สติปัญญาดี เงินมันก็วิ่ง ไปรวมที่บ้านคนรวยอย่างนั้น คนจนไม่ทำบุญสุนทาน บุญจะเข้าไปหรือเงินจะไหลเข้าไปไม่ได้ เขามักจะพูดว่า **"เรามันจน เงินหนักหมด"** ก็ใช่แล้ว

บางทีมีทรัพย์สินสมบัติที่พ่อแม่ยกให้ มันจนจิตใจจน สติปัญญา ทรัพย์สิน ก็นั่นตรธานสูญ มันก็ไปรวมอยู่ที่บ้านคนรวย เพราะคนรวยเขารวยสมบัติ รวยคุณสมบัติ มีอริยทรัพย์อันประเสริฐ มันก็ดูดเงินจากที่อื่นไปหมด เอาไปอยู่บ้านนั้นรวยมหาศาล บ้านไหนจนมันไม่มีไหลไปหรอก มันจนนี้ มันจนจิตใจจน ปัญญา จนธรรมะ จนคุณสมบัติ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยทำบุญเลย จนอย่างนี้ทรัพย์สินสมบัติจะเข้าไปไม่ได้

ทรัพย์สินคือศีล สมาธิ ปัญญา ทรัพย์สินคือตัวศรัทธา ทรัพย์สินคือตัววิริยะ ทรัพย์สินคือตัวความมั่นหมายของตน ได้กุศลภาวนาอย่างนี้เรียกว่าทรัพย์สินมีอยู่ภายใน มันก็ดึงดูดเข้าไปรวม สิริมีงขวัญมงคลก็ไปอยู่บ้านคนรวยทรัพย์สิน รวยน้ำใจ ทำบุญตักบาตรไม่พัก ทรัพย์สินมันก็เข้าไปพักอยู่บ้านนั้น มันไปอาศัยอยู่บ้านนั้น เพราะบ้านนั้นมีความสุข ทรัพย์สินนั้นก็ไปรวมเป็นก้อนเป็นกำ

บ้านไหนมีความทุกข์ จิตใจสกปรกสกปรก ของดีมันก็เคลื่อนย้ายไป ที่โบราณเรียกว่า **ทองหลก** อาตมาเคยเห็นกับตา ถึงได้เชื่อ ทองหลกเหมือนไฟพะเนียง และเคลื่อนย้ายออกไป นี่ทรัพย์สินมันเคลื่อนที่ได้ คนไหนมีบุญวาสนา มันก็เคลื่อนไปอยู่บ้านนั้นแหละ เมื่อตอนอาตมาเป็นเด็กนักเรียนมัธยม ๒ อยู่กับยาย ยายมีเงินกลมเยอะ มีทองสายสะพาย ๒ เส้น สร้อยคอสร้อยข้อมือเยอะ เงินเหรียญเงินกลมเป็นไห ๆ ยายของอาตมาไปรักษาโรค ต้องค้างคืนที่วัด เข้าต้องไปรับ เวลาไปก็เตรียมทำกับข้าวใส่ปิ่นโตให้เสร็จ เมื่อทำบุญตักบาตรแล้วก็เก็บไว้รับประทานอาหารเพล และรอค้างคืน รุ่งเช้าอาตมาก็ไปรับไปหาบกระบุงใส่ผ้าผ่อนทอนสไบของคุณยายกลับมาบ้าน

แต่อาตมาคิดเป็นอกุศล จิตใจเป็นอกุศล ไม่มีทรัพย์สินคิดลักเงินกลมของยาย ไปแลกสตางค์แดงมาเล่นโยมหลุม พวกบ้านเหนือบ้านใต้ตอมกันเป็นกลุ่มหมด พอยายไปวัดแล้วมาชวนเล่นโยมหลุม อาตมาก็ลักเงินกลมเงินเหรียญบ้าง เอาไปแลกสตางค์แดงมีรู บาทหนึ่งแลกได้ไม่กี่สตางค์หรอก นี่เมื่อสมัยเป็นเด็ก

พอถึงวันพระดีใจมาก ดีใจที่จะได้สร้างบาป โดยที่ยายไปอยู่วัด ไม่สนใจเรื่องทรัพย์สิน เงินทอง ยายไม่เคยนับ อาตมาตอนเป็นเด็กก็ลักเรื่อย วันพระละ ๑๐ ก้อน เงินกลม เงินเหรียญของรัชกาลที่ ๔ รัชกาลที่ ๕ มีมาก เอาไปแลกเป็นสตางค์โยมหลุมเสียหมด เพราะเล่นไม่เป็น เล่นเสียตลอดรายการ

ในเวลากาลต่อมา ยายก็บอกว่า หลานเอ๋ย เขาปล้นกันที่บ้านบางม่วงหมู่โน้น ดีชิงวิ่งราวกันมาก จะเอาเงินไว้ที่ไหนดี ยายก็ออกหัวคิดโบราณ ฟังไว้เถอะ ฟังไว้ไต่ถุน ก็ตามใจยาย ฟังก็ฟังกัน รอให้เย็น ๆ หมดแขก ลูกหลานไม่มาเยี่ยมยายแล้ว อาตมาก็ไป**ขุดไต่ถุน ขุดแล้วก็ฝังไว้ ๒ โหล โหลหนึ่งเป็นเงินกลม เงินเหรียญ อีกโหลหนึ่งเป็นทองคำ** สร้อยข้อมือ กำไลทำเป็นทองคำ ทองก็มีสายสะพาย ๒ เส้น ๆ ละ ๔ บาท สร้อยข้อมือข้างละ ๔ บาท ยังมีอยู่อันหนึ่งพิเศษ อาตมาก็เอาไปฝังเหมือนกัน เดียวนี้ไม่มีหรอก เขาเรียกวางแหทองคำ วางแหเงิน วางแหนาก ยายมีครบ อาตมารู้หมด อ้อ! วางแหเขายังทำด้วยทองคำ แต่บางบ้านไม่มีบุญวาสนา อย่าไปใช้วางแหทองคำนะ เจ็บเลย นี่ยายเล่า อาตมาฝังแล้วก็เอาดินมาทา เอาขี้ควายมาทา เอาพระพ้อมครอบอยู่ไต่ถุน

ต่อมา ยายบอกว่าที่วัดศรีทวาริรมย์มีเทศน์คาถาพัน เทศน์มหาชาติ ๓ วัน ๓ คืน ยายจะไปค้างวัด อาตมาก็ถามว่า “ยายไปค้างกี่คืน” ยายก็บอกว่า “๒ คืนหลาน” อาตมาก็คิดว่าสบายละคราวนี้ จะชดชวยแน่ อาตมาคิดทงวัน ไม่มีสวดมนต์หรืออก อาตมาสวดมนต์เป็นสวดมนต์ได้ ยายสอนให้สวด สวดแล้วขออธิษฐานจิตขอให้ลูกทงคำ ลักขงยายให้ได้ นี่คิดเป็นอกศลอย่างนี้

พอถึงวันพระเทศน์มหาชาติ อาตมาก็ไปส่งยายแต่เช้ามีด ยายรักษาอโบสถ ค้างวัด ๒ วัน ๒ คืน ฟังเทศน์มหาชาติ พอไปแล้ว เพื่อนก็มาคอยเล่น เตียวบาย ๆ หนอยจะไปเล่น ตั้งใจว่าจะลักขดให้ได้ อาตมาก็ไปเปิดกระพ้อมออก **ขดลงไปนะ ไม่มีเลย หายไปหมดเลย ไสสองลูก ไม่มีเลยนะ มีรูทะลุไปทางหลังเรือนแปลกมาก** เอ! ไครมาลักเอาไป อาตมาก็กลับไปตามเด็ม

ยายลิมเรื่องทีฝังไว้เพราะเงินทีซ้อยมีมาก ทีฝังไว้นี้ต่างหาก นี่ทรัพย์สินนี้ได้อย่างนี้ อาตมานึกถึงโบราณได้ว่า เงินเรือนปึง ๆ ยายตี บอกว่า **“หลานอย่าเดินเรือนตั้ง ทรัพย์สินจะหนี”** ต้องเดินเบา ๆ รับประทานข้าวตังทงแก้ง ยายว่าเลยนะ ไม่มีคุณสมบัตินะ หลานเอ๋ย ทรัพย์สินไม่มีเลย เงินไม่มีนะทงก็หนีหมด

คนไม่มีคุณสมบัตินะ หลานไม่มีศีล ไม่มีธรรม ทรัพย์สินจะมาได้โดย่างไร นี่ยายเล่า อาตมาก็ขดไม่ได้เลย หนีไปไหนหมด ไม่ทราบมีรูโบเลย หายไปทงไห ก็ไม่สงสัยว่าทรัพย์สินจะหนีได้เข้าใจว่า ขโมยลักไป แต่การฝังนั้นรู้กันยายกับอาตมาเท่านั้น คนอื่นไม่รู้ ปากก็ไม่รู้ ทำไมหายได้ ขดหากก็ไม่พบ

ในอวสานกาลยายป่วยหนัก ป่วยก็ไม่มีโรค คล้าย ๆ ว่าทรดลงไป กำลังถอยลงไป อายุ ๙๙ ปีพอดี อาตมาอยู่ปฏิบัติยายอย่างใกล้ชิด เหลืออีก ๗ วันจะตาย เจตภูติของยายไปเข้าฝันป่าชื่อ ป่าเหลี่ยม สะดวกดี ยายยังไม่ตายนะ ยังนอนอยู่แต่สติดี ป้อนข้าว ป้อนน้ำ แต่ยายก็พลียลงไป ๆ เขาเตรียมต้อโลงบำเพ็ญกุศล สวด ๗ วัน ๗ คืน ไปเข้าฝันป่าบอกว่า **“หลานคนนี่สกปรก คิดจะเอาทรัพย์สินไปทำลาย ทรัพย์สินเลยหนีอยู่ที่ป่ากระชาย”** หนีได้จริง ๆ นะ เราคิดจะชวย คิดจะทำลาย คิดจะเอาไปเล่นการพนัน ในที่สุดก็หนีไปจริง ๆ พอยายตายก็นำไปบำเพ็ญกุศล สวด ๗ วัน แล้วเก็บไว้ก่อน สองปีผ่านไปถึงจะทำศพ เวลาทำศพ มีโขน ละคร หนึ่งใหญ่ ๒ วัน ๒ คืน ทีวัดศรีทวาริรมย์ เรียกกันว่าวัดใหม่ศรีทวารารุ

ทีวัดนี้มีปริศนาบอกไว้ว่า **“วัดใหม่โกเตี้ยเหยยขึ้นไซ อัฐไม่ให้ขด วัดไม่ให้ขด บริสุทธิ์จึงเอาได้”** มีน้ำมันไป อาตมาเห็นชัดเมื่อเป็นเด็ก นี่แหละปริศนาของคนโบราณนะ ในที่สุดอยู่ที่ไหนรูใหม่ อยู่ที่ต้นมะม่วงไซเหยย อยู่หน้าโบสถ์ ต้นใหญ่มาก มีมาแต่ครั้งไหนก็ไม่ทราบ น้ำมันไปอยู่ในโพรงต้นไม้ นี่ คนโบราณนี่สมองดีเหลือเกิน บางคนมาขดโบสถ์ ขดวัดเขาไม่ให้

ลูอาตมาบวชเป็นพระ ท่านบอกว่าขออธิษฐานให้พบแล้ว จะเอาคืนที ตอนนั้นอาตมายังเป็นเด็กเล็ก ๆ เลยท่านก็ได้ทีต้นมะม่วงไซเหยย แหม! คนโบราณนี่ลึกละเหลือเกินปัญญาสูง เวลาคนมาทำบุญท่านก็เอามาทาทา ทาให้อาตมาด้วย มองดูคนแล้วหัวเราะใหญ่เลย เพราะเห็นข้างในหมด นี่เล่าเรื่องเก่าให้โยมฟัง

ในที่สุดเอาศพยายเก็บเรียบร้อย ป่าเหลี่ยมก็เรียกอาตมาไปพบ แล้วบอกว่า “เออ! มานี่ไซ ข้าฝันว่าเอ็งจะลักขโมยเงินยายไปเล่นจริงไหม?” อาตมาก็นิ่ง พุดว่า “จริงจิงอะไร” ป่าบอกว่า “ฝันอย่างนี้ อยู่ที่ป่ากระชาย ไปชวยขดหน่อยได้ไหม”

อาตมาก็ไปชวยขด ก่อนขดอาตมาก็มอมป่าเสียก่อน ป่าชอบน้ำตาลเมา ชอบดื่มเหล้า เลยเอาน้ำตาลเมามาให้ป่าดื่มเสียเมา แล้วก็ไปขด **พบโหลจิง ๆ อยู่ห่างจากเรือนไป ๕ วา ในป่ากระชาย** ทีอาตมาเคยปลุกกับยายไว้ ขดมาได้หมดเลยนะ ได้เงินได้ทง อาตมาก็หิ้วไปบ้านป่า

ป่าก็บอกว่า “หลาน ป่าจะแบ่งให้เจ้าบ้าง เจ้าไม่น่าคิดสกปรก จะทำลายทรัพย์สินยาย” ตอนนั้นป่ายังเมาอยู่ อาตมาก็ยกทงไว้ ยังไม่บอกป่า ทง ๒ เส้น สร้อยข้อมือ แล้วก็วางแหอีกด้วย แต่เงินกลมเอาไปเออะ ป่าก็เอาไป อาตมาจึงรักษาไว้ พอป่าหายเมาแล้ว อารมถได้ อาตมาก็บอกว่า

“ป่า ไม่ใช่มีเฉพาะเท่านั้นนะ นี่สร้อยสายสะพาย ผมเป็นหลานนะ ผมดแลยายมานะ ขอให้ผมเออะ” ป่านิ่งอัน อาตมาบอก “ขอป่าไม่ให้ก็ต้อเอา เพราะยกเอาไว้แล้ว” ป่าก็โอหสิกรรมให้ อาตมาก็เก็บไว้ **ได้มีโอกาสสร้างโบสถ์วัดพรหมบุรี** (ชื่อเก่าวัดกฐิลอย) **ชวยสายสะพาย ๒ เส้น ๆ ละ ๘ บาท เป็นทุนสร้างโบสถ์อุทิศส่วนกุศลให้ยาย** ทีวัดพรหมบุรีมาจนบัดนี้ นี่แสดงให้เห็นชัด **ทรัพย์สินที่ได้อัน ถ้าคิดไม่คืน**

ขอฝากหลานไว้ด้วย เป็นเด็กอยาคิดไม่ต้อพ้อแม่ป้าตาย ยาย อัยลักทรัพย์สิน ถ้าทรัพย์สินมีคุณสมบัตินั้นหนีได้จริง ๆ บางบ้านจนทรัพย์สินก็หนีไปอยู่บ้านคนรวย คนรวยน้ำใจ รวยบุญรวยกุศล ทรัพย์สินเข้าบ้านนั้นหมด นี่ปโลมเผ่าทรัพย์สิน อาตมาถึงได้ว่า ทงมันลุด ลุดจิง ๆ นะ ลุดหนีไปเลยมันไม่อยู่หรือก บ้านไหนอปรีภัยไร ตากันไม่พัก ทะเลาะไม่พัก ทรัพย์สินหนีหมด ลองดูนะ

อาตมาขึ้นเรือนต้องล้างเท้าทุกครั้ง และต้องเดินค่อย ๆ ยายบอกอย่าเดินเรือดั่ง กระตืบเท้า ทรัพย์มันจะหนี คุณสมบัติจะไม่มี อาตมาจำได้มาตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย ทรัพย์หนีได้จริง ๆ ขอยืนยัน

นี่ปากก็ตายแล้ว ยังอยู่แต่อาตมาก็จะตายจากไป อาตมานึกดีใจมาได้ของดีที่หลัง ตอนบวชรักษาไว้จึงเอามาขายเอาเงินมาสร้างโบสถ์ให้ยาย ทรัพย์สมบัติจึงอยู่กับเรา ขายไปบาทละไม่ทำอะไร ก็พอเป็นทุนซื้อเหล็กซื้อปูนสร้างโบสถ์วัดพรหมบุรี มาจนบัดนี้ เพราะอาศัยสร้อยสายสะพาย ๒ เส้น สร้อยข้อมือ ๒ เส้น และร่างแหือก ก็คงจะได้บุญเยอะ

นี่แหละขอเจริญพรญาติพี่น้องว่า คนมีคุณสมบัติถึงจะมีทรัพย์ คนไม่มีทรัพย์จึงไม่มีคุณสมบัติ คนมันจนเงินจึงไม่ไหลเข้าไปนะ ไหลเข้าไปก็ขายหมดนะซี ไปเล่นการพนัน ต้มเหล้าหมด

อาตมานี้แหละเล่นโยนหลุม ทอยกอง เล่นการพนัน เล่นซี้ลั๊ก แพ้เขาเรื่อย เงินทองยาก็หมด เลยทองมันหนีได้ แต่มานึกได้ว่าเป็นกุศลจะได้สร้างโบสถ์ ในที่สุดทองก็อยู่กับเรา ๒ เส้น จนได้มาบวชในพระศาสนา

ขอชี้แจงให้ญาติโยมได้ทราบทั่วว่า ทรัพย์มันเคลื่อนที่ได้ คนที่จนบุญทานไม่ทำ มันก็จนอย่างนี้ ทรัพย์ก็หนีไปหมด นี่แแต่คิดว่าจะลั๊กของยายเอาไปขาย หนีออกไปอยู่ป่ากระชายนะ กลวงไปออกไปเลย ไหลเคลื่อนที่ได้

คนก็เคลื่อนที่ได้นะ คนดีไปอยู่กับคนชั่วไม่ได้หรอก มันก็เคลื่อนย้าย คนชั่วไปอยู่กับคนดีเขาไม่ได้ คือลูกจ้างเตี้ยมันก็เคลื่อนย้ายของมันเอง ไม่ต้องไปไล่หรอก มันไม่มีคุณสมบัติ ไม่มีบุญวาสนาจะอยู่กับบ้านนั้น จึงเคลื่อนย้ายไปเองโดยอัตโนมัติ เหมือนทรัพย์สมบัติต้องเคลื่อนย้ายดังกล่าวแล้ว

นี่เป็นกฎแห่งกรรม คิดจะลักเขา มันเป็นกฎแห่งกรรมนะ ทรัพย์เคลื่อนที่ ทรัพย์หนีได้ คุณสมบัติไม่มี คนที่ปากเป็นทรัพย์ พุดเงินไหลมาเลย คนที่ไม่มีคุณสมบัติทางปาก ปากไม่มีทรัพย์ ปากเป็นกาลกิณี พุดเสียเงินนะ พุดเสียเงินเสียทองตลอดรายการ ขอฝากไว้ด้วย

.....